HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כשכח נתפ על חוה. כשנתן לה עלה לאכול מן הענ נת עליה לכתיב (בראשית ג) הנחש השיאני ואכל גריס מלא היו על הר סיני מהיכן פסקה זוהמה: מוליידו חוו. בסיני. וכל שעמדו על הר סיני נתקדשו ונטהרו ונתרפאו מכל מום ומף עוריס ופסחים שהיו ביערגל כדתניא בספרי: ופליגא. הא למאן דלא פסקה זוהמה עד סיני: מתני' שובר אדם חבית. מליאה גרוגרות בסכין או בקיסם לאכול ממנה גרוגרות למיז במקלקל אוס ליסור בשבת: ואנאד אלא יפכוין לעשות כלי. לנוקבה יפה בשבת נתה: אין נוקבין מגופה. הדבוקה (ג) בשפה החבית לעשות נקב אלא נוטל את כולה אבל כי נקיב לה מתקן בשבת: וחכמים מתירין. למיז דרך פתח לחבית בכך: ואף יקבנה מלידה. בגמרא מפרש לה: שהוא ממרת. ויש כאן מקום ממתק: בערב. מדיעה (ד): מחטאת. שמא מירס השעוה לדובקה בדופני הכלי סביב הנקב: גמ' לא שנו. לשובר החבית ומטלטל הסייף לכך: אלא בדרוסות. שהגרוגרות לרוסות בעיגול ומחבצין ממנו בקורדום או בסייף ומיידי למטלטל סייף לתחוב גרוגרות מבר ביה נמי לחבית: אבל מפורדות. שא"י לתחבן על כולו וכו' לקמן: ומיגו חושש. ומע"ג ליין לאו למתחביה קאי: רבנן היא. דאמרי לעורך הסייף ולא לבעל הבית: חושנות. כלי של כפות תמרים ועומין (ה) כמין סלים ונותנים לתוכן תמרים רעים להמבשל: מפיר. אם הכסוי קשור בחבל: אבל לא מפקיע. קומר שרשרות החבל בכלי: ולא חוסך. למיז כלי ניטל אלא לעורך תשמישו ומכין אינו עשוי לכך: למיכרו. למחוב פויינדור"ש בלע"ז: בכורטיץ. ברומח לתוחבו בדופניס לנקוב: ענין יפה. להרחיב מוצא היין בנקב גדול מדאע נקיב ליה כדרך הנוקבין נקב עגול ויפה: הסם ודאי לענין יפה קמיכוין. שמרחיב פיס למטה ממגופתה כדקתני מתיז לאת רלשה. שפת פיס: לפתוחי מיפתח. יטול מגופתה: למעלה. ברשם המגופה התם הוא דשרו רבנן בללו אורחא למיעבד פתחא התם אלא יפול עפר או פסולת ביין: היינו דקתני ולא יקבנה מלידה. ומגופה קאי ודברי הכל: מחלוקת מן הלד. התם הוא דקאמר רבי יהודה מצוה למיכל בשבת ואם בא פתחא אלא עשה לו כלום: אוסופי נמי קמתקן פתחא. הבאת. שלחון שלא יתמוטו המרגנולין: ואם בא להוסיף מוסיף. ולא גזרינן דילמא אתי לאוסופי בלול של מרגנולין אלא מוסיף חיוס עליה: משום

להוסיף מוסיף אוסופי ודאי בלול של תרנגולים לא אתי לאוסופי משום

שובר אדם את החבית לאבול הימנה גרוגרות. בגמרא מוקי לה בדלוסות לרבי נחמיה דאל לרבנן דרבי נחמיה אתי לפילו מפורדות ותימה לרבי מהא דתנן בפרק בכל מערבין (עירובין דף לד: ושם) גבי עירוב נתנו במגדל ונועל בפניו ואבד המפתח הרי זה עירוב ופריך בגמרא אמאי הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר הוא ומשני רב ושמואל דאמרי תרוייהו הכא במגדל של (ה) בנין עפקינן ור"מ היא כו' ואמאי מבעי ליה לאוקמא הכי ומשיקרא נמי מאי קאמר והלא יכול לשבר ולפתוח את המגדל וליטול את העירוב כי היכי דהכא אתי לשבר החבית ולטול הגרוגרות ואס באת לתלק בין נטילת העירוב לנטילת הגרוגרות מ"ל קאמר היכי מוקי לה התם כר' מאיר ונראה להתם לאוקי לשבר את המגדל והכא דשבי לשבר את החבית משום דמיירי בשומשמי כדאמרי מ"ל בפרק המביא לה בביצה (דף לג: ושם) ומפ' רש"י התם דהיינו חבית שבורה ומדבקין שבריה בשרף של עץ שעשה ממנו זפת וקורין ריישנ"ש ומש"ה דוקא חבית שרי למחתם גריעותו לא חיים עליה ולימא למיתם שמא יתכוין לעשות כלי וכן כולה שמעתא דהכא בשומשמי ולא"ג דהתם בציפה לא מוקמינן הכי אלא לר"ת דפריך ולים ליה לר"ת הא דתנן שובר אדם את החבית כו' ועלה משני מתני' בשומשמי מ"מ אפילו לרבנן מיבעי לאוקמי הכי דלרבנן לא פליגי אלא לר"ת דקאמר לא יקטמנו פי' לא יקטום את התם משום דאיכא למיחש שמא יתכוין לעשות כלי וכן כולה שמעתא דהכא בשומשמי ומ"ש